

BESEDE RACIONALISTU

Besede racionalistu I

22. september 1877 [Skrivnosti življenja](#)

Tvoj brat M. je prosil za odgovor na vprašanje v imenu svojega prijatelja, ki, obdarjen zgolj s svetlobo razuma, skuša pojasniti celotno stvarstvo, vključno s pripadajočima »Zakaj« in »Kaj«, potem ko je zavrgel čustveno ali srčno ali najbolj notranje duhovno življenje in kljub vsemu iskanju in tuhtanju ne more priti do ničesar zadovoljivega.

No, poskušal bom ponuditi primerno hrano in blažilo duši, ki, čeprav je lačna in žejna še ne ve, katera hrana ali pijača zares lahko poteši njeno lakoto in žejo. Ali jo bo ta duša sprejela in kako jo bo duhovno prebavila, bomo videli v nadaljevanju.

Tvoj brat M. se prav dobro zaveda, da so človeške teorije nezadostne, da bi prinesle resnično tolažbo in mir njegovemu prijatelju. Kajti takšna teorija bi vselej bila le iz nasprotujočih razumskih razlogov zmašen sistem, kjer ima konec koncev, gledano iz Mojega stališča, eno prav tako malo trdnosti in čvrstosti, kakor drugo. Zato se je obrnil Name z najbolj iskreno prošnjo, da bi se tudi temu prijatelju dala spokoj in mir, ki ju sam v tako bogati meri uživa ob prebiranju in izpopolnjevanju Moje (nove) besede.

Torej bom poskusil, tako kot mama, ki ponudi prsi pravkar rojenemu otroku, ponuditi tudi tej izgubljeni, toda dobremu naklonjeni duši, prvo duhovno hrano. Tudi novorojeni otroci pogosto zavračajo materine prsi. Poglejmo sedaj, kako bo tvojemu prijatelju všeč ta nova hrana, ki povrh tega prihaja iz rok, ki so mu popolnoma nepoznane!

V začetku ne bo ustrezalo načinu mišljenja tega prijatelja tvojega brata, da se Bog, Stvarnik, Oče vseh ustvarjenih bitij, razodeva človeškemu bitju preko drugega človeka ter ga poskuša duhovno poučiti in izboljšati. Kajti on bo najbrž odgovoril: »To je nemogoče! Kako se lahko in se hoče Bog, če predpostavimo da On obstaja, v Njegovi neskončni veličini ukvarjati z nami črvi? Kako naj bo Njemu, Vsemogočnemu, pomembno to, kako ta ali oni človek misli in ali ima duhovnost ali pa je večno izgubljen? Saj vendar celotno stvarstvo in vse, kar je vidno, v vsakem trenutku dokazuje, da Mu uničenje enega samega življenja, celo tisočih ni mar!

In ta Bog, ki ga vi neumni in lahkoverni ljudje častite, naj bi se spustil navzdol, da bi na tem zrcu peska, zemlji, poučil še tisoč in tisočkrat manjšega črvička, ki životari na njej, človeka! Ne, to že meji na norost ali gromozanski nesmisel!«

Tako, Moj otrok, bržkone razmišlja tvoj prijatelj, in glej, iz njegovega sedanjega stališča ima prav. On lahko in mora tako misliti v skladu s tem, kar je vsrkal deloma iz svojih izkušenj in iz svojega pogleda na celotno stvarstvo, in deloma iz knjig, ki so mu prišle pod roke, in katerim edino popolnoma zaupa (knjige Darwina, itn.).

Preden potemtakem lahko Jaz obravnavam enega samega izmed njegovih dvomov, mu moram najprej poskusiti razjasniti, da so takšna neobičajna razodetja mogoča. Pojavljajo se že od najzgodnejših časov, še vedno se lahko pojavljajo in so sedaj še

bolj kot kadarkoli poprej podajana človeštvu.

Prijatelj tvojega brata deli svoje življenje v čustveno in razumsko, pri čemer med njima dela veliko razliko. Sedaj ga Jaz želim vprašati le: ali si ni nikoli hotel ustvariti jasno predstavo, kaj je pravzaprav čustveno življenje in kaj razumsko življenje in od kod izvira prvo ali drugo? Pri natančnem opazovanju pravzaprav ne bo mogel dati zadovoljiv odgovor, ki bi lahko ovrgel kakršnokoli nasprotovanje. No dobro, torej bom najprej Sam postavljaj vprašanja in nato tudi Sam odgovoril nanje. Saj je za Mene pomembno, da obrazložim Svoja stališča, ne da bi prevzel njegova, katera že davno poznam.

»Kaj v resnici pomeni čustvo, kaj je čustveno življenje? Od kod izhaja in kam vodi? In ali se razlikuje od razumskega življenja?«

Vsa ta vprašanja so dovolj pomembna, da jih je potrebno pojasniti, če človek želi na takšnih vprašanjih in pripadajočih odgovorih vsaj deloma graditi duhovno zgradbo ter nasploh zgradbo celotne neskončnosti, in sicer trdno in trajno, tako da je nebi mogel prevrniti noben sunek vetra, ki prihaja iz novo nastajajočih predstav tako imenovanih znanstvenikov. Sedaj pa preidimo k stvari!

Kaj sploh pomeni: čustvo? To je bilo prvo vprašanje. In Jaz odgovarjam: »Čustvo je nekaj, kar čutimo« toda kaj pomeni: čutiti? Tukaj nastane težava, kajti med misliti in čutiti je ogromna razlika.

S svojimi zunanjimi čutili človek občuti vse vtise, obdajajoče ga narave. S svojo notranjo čustveno zmožnostjo zaznava vplive duhovne narave, ki obstajajo ne glede na to, kako zelo jih zanika.

V to skupino tudi spada glas vesti, ki v vašem jeziku (nemškem, Ur.) pomeni nekaj gotovega. Nekaj, kar navkljub vsem filozofskim in znanstvenim razpravam med znanstveniki in laiki, vendarle (vsakogar) zasleduje s svojimi lastnimi zaključki, ki se pogosto ne skladajo s tem, kar želijo znanstveniki vsiliti drugim, medtem ko si niti sami niso na jasnem o tem.

To čustvo ali čustveno življenje potemtakem ni materialnega, temveč duhovnega izvora. To nas vodi k predpostavki, da poleg vseh vidnih in nevidnih naravnih elementov, obstaja tudi višja stopnja duhovnih stvari, ki so nevidne in neotipljive za vaše čute, kakor jih je tudi nemogoče kemično analizirati. Prisotne so v celoti in se jih občuti, toda ne da se jih videti ali slišati, ali celo zamisliti, kot na primer občutek, ki prevzame vsakogar, ki posluša veličastno glasbo. Kaj lahko tedaj naredite človeška bitja; ali si lahko predstavljate en akord, ali celo čutite njegov vtis na vašo dušo?

Potem, ko smo dognali, da čustvo in čustveno življenje obstajata, se mora seveda pojaviti naslednje vprašanje: »Od kod prihaja ta tok najbolj blaženih občutenj, ki jih je zmožno človeško srce? Kje je njegov začetek in kje njegov končni cilj ali vrhunec?«

pravkar dokazano duhovno kraljestvo, ki je nad vso elementarno materijo, seveda mora biti bolj ali manj prisotno v vsej materiji, da bi se doseglo njeno trajanje.

Ko ljudje podrejo drevo ali izpulijo rastlino, ali vedo, če drevo ali rastlina sploh kaj občuti med tem nasilnim dejanjem? Ne vedo! Toda z nevednostjo še ni dokazano, da drevo ali rastlina fizično ne občutita bolečine in duhovno ne smrti! Če vaši čuti nekaj ne zaznavajo, še ni dokaz, da to ne obstoja. To čustveno življenje je bržkone bolj ali manj prisotno v vsem ustvarjenem, v skladu z njihovo individualno bitnostjo.

Sedaj je seveda popolnoma naravno vprašati: če glede na določene zakone občutek obstaja, kdo je osnoval te zakone, kdo jim je pokazal njihove določene jim meje, preko katerih ne morejo?

Kjer so zakoni,, mora biti tudi Zakonodajalec, saj se elementi in naravne sile ne razvijejo spontano. Kadar iz zakonov torej naravno sledi Zakonodajalec, je samo po sebi umevno, da mora ob najbolj modrih zakonih obstajati prav takšen moder Zakonodajalec, ki je vrhunec vse modrosti.

Kolikor ste se doslej ljudje lahko naučili o naravi, ste lahko povsod, v velikem kot tudi v majhnem, prepoznali enako popolnost. Nikjer niste opazili mačehovsko obravnavanje; središčno sonce je prav tako popolno, kakor travna pršica.

Kaj iz teh odkritij sledi? Iz njih izhaja veliki temeljni zakon, da Zakonodajalcu in Ohranjevalcu vesolja od najbolj oddaljenega ozvezdja do najmanjše infuzorije na vaši zemlji ni nobena stvar bolj pomembna od druge, temveč se na svoji stopnji enako skrbno urejuje, ohranja in nadalje razvija zavoljo lastnega napredka.

Če morate vse to domnevati samo iz vaših raziskovanj, iz tega seveda sledi, da, če je Stvarniku pomembna pršica, mu mora biti tudi človeški duh z vsemi njegovimi lastnosti prav tako pomemben in, če Stvarnik ne dopušča, da bi en sam samcat atom propadel ali zgnil, bo toliko manj imel človeško dušo ali celotne narode za izgubljene.

Sedaj, ko so se ljudje s svojimi dobrimi in tudi slabimi lastnostmi ter njihovo popolnoma svobodno voljo že tako oddaljili od dejanskega cilja, za katerega jih je Stvarnik ustvaril, ali bi bilo prav za tega Boga ali Stvarnika nemogoče, da bi se zatekel k posebnim ukrepom in bi preko Svojega dotoka v srca posameznih prerokov ali medijev (kot pravite sedaj) poskušal pripeljati na pravo pot ostale izgubljene duhove in duše?! Tukaj smo končno prispeli do točke, kjer bi se lahko naš prijatelj morda sam prepričal o možnosti (čeprav samo v posebnih primerih) takšnega dotoka.

Vendar se takšen pritok vrši edinole v organu, ki ustreza duhovnemu Dajalcu, in ta organ je narava srca, srce, ali občutenje. Edino to je kot najbolj pomembno, najvišje primerno za najbolj vzvišen razmah za Bogu podoben polet duha.

Razum pripada svetu, njegovim potrebam in njegovim materialnim koristim. Čustvo

je organ duhovnega življenja, ki se lahko na tem svetu samo bežno okusi, tukaj ni trajno in v najboljšem primeru pusti nejasno slutnjo o duhovnem, višjem svetu.

Moral sem poseči tako daleč nazaj, da sem temu prijatelju dal vsaj majhen namig, deloma pa sem mu dal tudi slutiti, kolikšna je milost za nekoga, kot je on, da ga poučujem Jaz, Gospod vsega ustvarjenega. Ljubim ga, kakor vse Moje otroke, kakor vse ustvarjeno. Ne želim ničesar izgubiti in to velja tudi zanj, ki nikakor ni med najbolj neplemenitimi dušami, ki so bile postavljeno na to zemljo za kratek preizkusni čas.

Tvoj prijatelj se v svojem pismu pritožuje tvojemu bratu o najrazličnejših neskladjih, katere opazi v stvarstvu, v človeškem življenju, prav zares povsod, kamorkoli upre svoj pogled, pri tem citira znanstvenike, ki Me obsojajo in govorijo o Mojih ureditvah podobno kot slepec o barvah.

Moji dragi prijatelji! Že prej sem ti povedal: razum je namenjen sojenju posvetnih stvari, izumljanju strojev in odkritjem, da bi naredil vaše življenje bolj udobno, ali da bi dal temu ali onemu večjo moč za vladanje itn., toda karkoli že zakuhate z razumom, z njim ne morete dojeti Moje stvarstvo, njegov »zakaj tako in ne drugače«. Z občutenjem ga bržkone lahko slutite, ne pa tudi razumete. Dokler ne posredujem in vam dovolim vpogleda v Moje delovanje, tavate bolj ali manj v temi. Toda takrat boste v Meni prej naleteli na ljubečega Očeta kakor pa na neizprosne Boga, ki nikdar noče uničevati, temveč vedno izgrajevati in izbirati!

Tvoj prijatelj nadalje pravi v svojem pismu, da mnogo pozornosti posveča izobrazbi nravi, prav zares več, kot izobrazbi razuma (?).

Na to moram pripomniti, da sem prav nasprotnega mnenja. V skoraj vseh izobraževalnih ustanovah se nprav, srce z njegovimi plemenitimi lastnostmi skoraj popolnoma zanemarja in se izobražuje edino posvetni razum. Zaradi tega je toliko hudobije med človeškimi bitji, ker imajo samo možgane in nič srca. Prav iz tega razloga dovoljujem bedo in nesrečo v človeški družbi, da bi prebudil v mladosti zanemarjene notranje občutke, in da bi se ponovno slišal notranji glas ter bi se človek s tem ponovno naučil dajati prednost duhovnemu pred posvetnim blagostanjem.

Z besedo in nesrečo prebujam dremajoča srca; v svoji bedi potem iščejo Mene, ki so me v svojem udobnem življenju povsem pozabili in pogosto celo popolnoma zanikali.

S tega vidika mora tvoj prijatelj gledati na zemeljsko življenje samo kot na prehodno obdobje in na enak način gledati na vsa trpljenja, ki pogosto izvabijo izdihljaje sočutja, in bo (podobno Mojim angelom in čistim duhovom) blagoslavljal tam, kjer sedaj želi prekleti.

Le kaj bi bil človek, če ne bi na koncu imel lastnega srca, svojega notranjega

življenja, kot zadnjega zatočišča pred vso svojo nesrečo? Razum z vsem svojim znanjem je mrzel; in kjer je mraz, tam ni življenja!

Notranji občutki otoplijo. Kjer duhovni sončni žarki, znamenja Večne Ljubezni, preblisnejo izmučeno srce, tamkaj se zaneti ogenj zanosa. Tam človek užije višjo posvetitev v slutnjo svetlobe bolj vzvišenega in lepšega sveta, daleč nad tem zemeljskim življenjem, ki se le občasno svetlika skozi pokrov krste.

Kdo ni nikoli doživel takšne urice, ki mu jo je ponudilo razmišljanje o naravi ali o delih pravih pesnikov in skladateljev?! In kam vsi ti vzvišeni občutki pravzaprav vodijo? Prav gotovo ne k uničujočemu, strogo sodečemu Bogu, temveč k ljubečemu očetu in Ohranjevalcev vseh Svojih ustvarjenih bitij.

Tudi v naravi videz vara, če človeško oko sodi uničenje ene živali od druge samo s človeškim umom, in to davljenje in morjenje s posvetno razumskim zapažanjem.

Človeška bitja ponekod z usmiljenim srcem sodite uničevanje v naravi, katerega vidite in ki sem ga Jaz iz modrih razlogov določil tako in ne drugače. A kar se tiče vaše zabave, ali preganjanja časa, ki ga ne morete zapolniti z ničemer boljšim (ali si vsaj tako predstavljate), tedaj ne upoštevate, kako iz dolgočasje prikrajšate nedolžne živali za njihova življenja zato, da bi zadovoljili svojo slo po ubijanju.

Obsojate ptico, ki neusmiljeno požira žuželke, kar počne samo za ohranitev svojega lastnega življenja; tam vidite nepravičnega Boga. Kar pa se tiče vaše požrešnosti, kjer vse obstaja samo za vaš želodec in ko požirate ubijate veliko več, kakor mnoge živali, ne zaradi potrebe, temveč zaradi objestnosti in dolgočasje, imate vi slabotna bitja vaša dejanja za pravična, celo hvalevredna, medtem ko po drugi strani obtožujete ljubečega stvarnika tistega, kar je lahko bolj nujno za vaš obstoj, kot si lahko kdajkoli predstavljate!

Potemtakem se, Moj dragi prijatelj, najprej nauči ljubiti in spoštovati Njega, ki te z vsakim utripom srca obdari s tisočimi milostmi. Nauči se razumeti jezik narave in potem v njej ne boš več videl toliko neskladij, kakor doslej!

Bodite prepričani, svet je vedno enak; ljubeče srce vidi samo ljubezen, medtem ko zagrenjeno vidi samo sovraštvo in razkol!

V svojih srcih ne vidite sveta, temveč samo njegov odsev; očistite ogledalo in odsev Mojega značaja, ki je vedno isti, pa se vam bo kmalu prikazal v večji čistosti!

Berite Moje stare in Moje nove besede; v njih je mir in spokoj, ki ga zaman iščete v knjigah učenjakov.

Večino učenjakov piše svoje knjige za dosego spokoja, ki ga njim samim primanjkuje, ali pa poskušajo drugim prenesti spokoj in jasno prepričanje o svetu, ki ga je njim na vseh področjih primanjkovalo.

Uporabljajte svoj razum, za vaše zemeljsko življenje, toda že tukaj naj vaš razum

spremlja ljubezen. Takrat boste v sebi postali mirnejši, naučili se boste bolje spoznati in ljubiti Boga, Stvarnika in očeta, ter ne boste več smeli drugih niti pomilovati niti jim zavidati.

Sledite Mojemu nasvetu in kmalu boste slišali ta glas, ki vam sedaj govori preko drugega človeka, v vas samih in dal vam bo mir, tolažbo in pravo sliko o svetu in njegovih življenjskih procesih!

To vam je dano za vašo tolažbo. Cenim vas zato, ker poznam vaše srce; to samo potrebuje pravega vodiča, ki ga bo popeljal na pravo pot. Za sedaj bom Jaz Sam ta Vodnik. In tako sledite mojemu nasvetu in tega zagotovo nikoli ne boste obžalovali. Vse to vam pravim jaz, vaš najbolj milostni Oče! Amen.

Besede racionalistu II

8. december 1870

Spet je prišel k tebi prijatelj tvojega brata, da bi Me v njegovem imenu prosil za besede tolažbe in razlage, odgovarjajoč na njegovo zadnje pismo.

Oba sta se z bratsko ljubeznijo prizadevala temu prijatelju, kolikor je mogoče, raztolmačiti njegove pomisleke in njegove predstave, katere so navdihnili posvetni učenjaki, in pomagati njemu, ki, čeprav hrepeni po razsvetljenju, noče opustiti tega, kar se je predhodno naučil, da bi si povrnil zeleno tolažbo in spokoj. In tako pogledjmo, če lahko tej duši namesto njene domnevne »znanstvene« svetlobe prižgemo drugo, duhovno svetlobo, ki je v primerjavi s prvo takšna, kakor sonce v primerjavi z gorečo svečo.

Seveda se je vaju prijatelj razburil zaradi Mojih besed, ki sem mu jih poslal preko vaju. Ta hrana je zanj nova, sicer ne težko prebavljiva, pa vendarle neobičajna, saj je hrana za srce ne za glavo.

Kot sem vam Jaz že prej povedal, vaši posvetni učenjaki ne verjamejo vsega, kar so zapisali, in pogosto na smrtni postelji vse to javno prekličejo. Ti učenjaki, kakor sami sebe zmotno imenujejo, katerih celoten sistem je običajno, prav zares največkrat, zgrajen na domnevi ali hipotezi, ki je zanje, pa naj bo napačna ali ne, dokazljiva; potem zanjo z lepimi besedami in z navidez tako doslednimi sklepanji na tej hipotezi zgraditi celotno zgradbo. In tisti, ki sprejme prvi izrek hipoteze za resničnega, mora seveda verjeti tudi vse ostalo.

Kaj je običajen zaključek kakršnekoli »učene« knjige? Ta je, »do sem sežejo materialne in razumske raziskave. To se ne da dalje dokazati niti z zgodovinskimi dejstvi niti eksperimentalno, ker so izkušnje in instrumenti sami nezadostni, da bi sledili tej lepo dodelani predpostavki.«

Koliko so vaši znanstveniki že pisali o nastanku zemlje, o njeni zgradbi, njeni

starosti, itn., in kaj je končni izid? To, da ne vedo nič! Kajti stvarjenje te zemlje, njen postopen razvoj, njeni prebivalci, začeni od najpreprostejših rakov vse do človeka, obsegajo takšna časovna razdobja, da ne glede na to, kako globoko bodo geologi kopali v najnižje sloje zemeljske skorje, ne bodo našli ničesar pomembnega o tem, kar poznam edino Jaz.

Kaj so astronomi odkrili po težavnih poteh matematike iz velikega zvezdnega svoda, ki vsako noč nad njihovimi glavami človeškemu duhu razkriva morje čudes? Samo majhno število planetov, ki krožijo okoli vašega sonca; poleg tega ne vedo ničesar. Kljub njihovim najboljšim instrumentom, najbližje sonce, ki kroži zunaj vašega sončnega sistema, za njih ostaja majhna zvezda in velika uganka.

Kaj vedo o ogromnih zvezdnih ali sončnih kompleksih, ki jih imenujete meglice? Ničesar! Vaši teleskopi jih ne dosežejo in nimate zadostnih števil, s katerimi bi izrazili razdaljo do sonc, ki so polna veličastja in čudes, naseljena z bitji, ki Me ljubijo, in ki krožijo drugo okoli drugega ter nenehno prepevajo hvalnico

Meni, Gospodu, medtem ko tvoj prijatelj sprejema Moj obstoj samo zaradi nuje (in vse to šele v vaši, za vas neskončno lupinasti obli. Kaj naj bi vedeli o tem, kar leži izven njihove kože, v primerjavi s katero je ta celotna, za vas neskončna, lupinasta obla samo atom v vesolju?)

Kaj znanstveniki vašega sveta vedo o živalskem kraljestvu ali kako živali vidijo svet in človeka? Glejte, vol je za vas popolnoma tuj svet. Sploh ne veste ali vas vidi sivo, rdeče ali modro, majhne ali velike. Njegovo duhovno-razumsko življenje je vam in vsem znanstvenikom večno uganka, in tako tudi življenje vsake živali.

Znanstveniki lahko samo na zunaj živali razdelijo in razporedijo v rodove, jih secirajo, dokazujejo njihovo fizično zgradbo in podobnost živali, ki jim je najbližja, in skrivaj opazujejo določene posebnosti njihovega načina življenja. Toda kljub vsemu njihovem raziskovanju, ne uspejo dognati, zakaj žival obstaja. In ko se ne morejo izkopati iz labirinta ugank, v katerega so se sami pahnili, me začnejo obtoževati, pri čemer verjamejo, da bi oni, s svojo zapečarsko modrostjo, vse naredili bolje kot Jaz Sam.

Kaj vedo vaši zdravniki in anatomi, ki neprestano secirajo trupla (in celo opravljajo vivisekcije oziroma režejo telesa živih živali v raziskovalne namene) in kemično analizirajo sestavne dele iz katerih je sestavljeno človeško telo?

Meni vsi ti izgledajo kot krojač, ki želi iz oblek, ki naj bi jih popravil, določiti značaj in duhovne lastnosti tistega, ki jih je nosil. Vidiijo samo materijo, prav zares samo grobo materijo. Tiha energija, obdarjena z inteligenco, ki izgrajuje te posode do najmanjše podrobnosti z enako popolnostjo, jih oživlja in jih od trenutka njihovega spočetja do smrti izgrajuje in vzdržuje, te intelligence ne poznajo, saj je ni mogoče najti s

seciranjem.

Poglejte človeške možgane; kaj je to tkivo iz mnogovrstnih snovi, ločenih z ovojnici, z njegovimi vijugami? Čemu so te vijuge? Zakaj ni samo ena snov, čemu siva in čemu bela masa? Nekateri znanstveniki so prepričani, da so deloma odkrili, kje leži ta ali ona sposobnost. In kaj je zmožnost ali poželenje? Ali je to tekočina ali električni tok ali magnetni tok? Kako se vrši razmišljanje? Kaj se takrat dogaja v možganski masi?

Poglejte vse to! Četudi bi bili možgani razkriti in dostopni za opazovanje, ti znanstveniki kljub temu ne bi videli ničesar, kajti misel nima nobenega telesa.

Prav tukaj v poloblasti, belo-sivkasti masi možganov, se srečujeta dva svetova, ki navkljub vsem zanikanjem še vedno obstajata.

Dasiravno še marsikateri materialist želi to zanikati s sofističnim nesmisлом, vendarle s svojim zanikanjem, s svojo lastno osebo dokazuje, da to obstaja.

Vidiš, tvoj dragi prijatelj je iz teh knjig vpil sladki strup človeške modrosti. Sledeč tem znanstvenikom korak za korakom, je v svojem življenju pogosto navidez naletel na potrditev njihovih argumentov in je tako postal žrtev »psevdo-znanja«. Vendar ga to niti ne zadovoljuje niti ne tolaži, temveč je deležen enake žalostne usode, ki so jo ti znanstveniki odmerili človeku v stvarstvu. To je, da potrpežljivo čaka, dokler po mnogih nesrečah in trpljenju človeškega življenja, končno ne odbije tudi njegova ura, ki ga ponese iz te doline solza ter ga mogoče spremeni v kapljico vode ali etra ali dušika (skladno z njihovo predstavo)! Zaradi tega neutolažljivega pričakovanja, ki pritiska nanj, in ker ni še nihče prišel (k njemu!), da bi ga razsvetlil, je sit in naveličan svojega življenja in obstoja.

Da, Moj ljubi otrok, bržkone imaš prav, da, če vidiš svet tako kot ga, želiš prekleti dan, ko si se rodil in z grozo razmišljaš o tistem dnevu, ko se boš znova vrnil v nezavedno praznino, iz katere verjameš, da si izšel. To pričakovanje je zagotovo žalostno in brezupno po tolikih katastrofah, trpljenjih in boleznih, ki spremljajo človeka na njegovi celotni zemeljski poti, da bi na koncu ostal brez upanja na kakršnokoli nagrado, ne da bi sploh vedel zakaj je živ!

Resnično ni Bogu v čast, da je ustvaril človeška bitja, ki se vse svoje življenje medsebojno mučijo, da bi navsezadnje nehala obstajati, ne da bi tako rekoč imela kakršenkoli razlog bodisi za prihod na to zemljo, bodisi za zapustitev le-te. Človek bi moral zgolj predpostavljati, da obstaja Bog, ki uživa ob mučenju človeških bitij, ki jih je ustvaril samo za svojo zabavo, ker pač nima ničesar drugega za početi (prav satansko! Ur.).

Vendar, če bi se ti, Moj ljubi otrok, v uricah samote bolj resno poglobil v to stvar, te

vprašam naslednje: ali se ti ni nikoli zdelo čudno, da so se, kljub vsem nevšečnostim človeškega življenja, v tebi pogosto uveljavljali drugi občutki, druga čustva, ki niso vselej izražali naveličanost in obup, temveč so ti razodela bolj nežen, bolj tolažen vidik duhovnega življenja?!

Ali nisi nikoli čutil usmiljenje, nikoli potrebo, da pogledaš navzgor? Ali se ni v tvojem srcu nikoli vzbudil nežen občutek ljubezni, s katerim bi lahko, odpuščajoč vsem, ljudi kljub temu še vedno ljubil?

Ali nisi nikoli, bodisi ko si prisostvoval velikim naravnim pojavom ali ko si v spokoju noči strmel v zvezdno nebo, začutil sveto slutnjo, ki bi te, če bi ji sledil, povzdignila navzgor v višja duhovna področja, kjer bi izginil človeški vrvež ter bi odstopil prostor lepšemu, nežnejšemu občutku, občutku odpuščanja in ljubezni?

Ali se ti ni v takšnih trenutkih tvoj Bog pojavil v drugačni, lepši luči, kot te je podučila mrtva znanost, po kateri naj bi On vladal kot neizprosni tiran? Gotovo, še predobro namreč vem, da je bilo veliko takšnih trenutkov, ki so prevzeli tvoje srce, le da jim ti nisi hotel prisluhniti.

Sedaj pa, ko te želim povesti na druge bolj tolažilne poti, sedaj te moram spomniti nanje. Vidiš ti trenutki so bolj vzvišeni trenutki, ko je Moj duh spregovoril tebi, izgubljenemu otroku. To so bili trenutki Moje duhovne bližine; želel sem te tolažiti, ti pozdraviti rane, ki so ti jih zadali vaši filozofski tuhtači in pisci knjig. Želel sem ti pokazati, da daleč nad vsemi imenovanimi znanstvenimi raziskavami, živi in se giblje kaj drugega, kar lahko celo največje neubranosti in krutosti zemeljskega človeškega življenja spremeni v ubrane himne zahvale Njemu, ki Ga kljub vsemu svojemu iskanju še nisi našel, ali Ga vsaj nisi razumel tako, kakor si On želi, da bi Ga ljudje razumeli!

Še vedno je zate mnogo stvari negotovih; zahtevaš čudeže, medtem ko misliš, da ti sploh ne obstajajo!

Sedaj te vprašam, kaj čudež zares pomeni? Vidiš, mnogi izumi, ki jih sedaj vaš najmanjši otrok razume, bi pred nekaj stoletji veljali za čudeže. Kaj so pravzaprav sploh bili?

To so bili naravni zakoni ali sile, ki jih ljudje še niso poznali ali, če so jih že poznali, jih niso znali uporabljati!

Ali misliš da je dežela odkritij že popolnoma izkoriščena? Ali ni morda večina še zavita v temo, zlasti Duhovnost? In če tu ali tam dovolim ljudem, da najdejo dostope do duhovnega življenja, da bi ljudje поближе spoznali Mene, najčistejšega Duha, ali mora biti prav čudež tisti, ki bi jih potem brezvoljne prisil v verovanje?

Kot pišeš v svojem pismu, »če bi se tvoje železno pero nenadoma spremenilo v navaden svinčnik, bi verjel.« vendar če bi Jaz dopuščal takšne stvari, kaj bi se zgodilo potem? Glej, vsaj v prvem trenutku bi bil prisiljen verjeti v možnost takšne

spremembe, in vendar ne vem, če ne bi že po nekaj urah zanikal ta čudež; ali ne bi morda mislil, da je prišlo do zamenjave teh dveh predmetov, a samo v tvojih mislih, ne da bi ju ti dejansko videl!

Moj ljubi otrok, čudeži ne obstajajo! Kajti vse sloni na zakonih, ki sem jih Jaz uredil že davno tega!

Ali pravzaprav veš, kaj čudež je, ali kaj naj bi bil? Glej, povedal ti bom: čudež bi bil, če bi v nasprotju z nespremenljivimi zakoni, ki so bili določeni v začetku stvarstva, Jaz dopustil ali izvedel nekaj popolnoma nasprotnega tem zakonom, ter bi moral s tem Samega Sebe obtožiti nedoslednosti. Kajti vedeti morate, Moji zakoni so narejeni tako, da delovanje zoper njih ni nemogoče, vsaj iz Moje strani.

Sicer pa vi pogosto delujete proti Mojim zakonom, toda njihovi prekoračitvi vedno takoj sledi kazen. Vendar je popolnoma druga stvar, kje se Moji zakoni začnejo in končajo in koliko jih še obstaja, o čemer vaši raziskovalci in filozofi nimajo (nobenega) pojma in kar tudi nikoli ne bodo odkrili.

Torej vidiš, Moj otrok, tukaj bereš, kaj ti jaz kot Bog govorim. Tega dogodka nikakor ne dojemaš. Nikoli ti v tvojem dosedanjem življenju ni prišlo na misel, da se Bog, ki naj bi obstajal, Stvarnik vseh teh ogromnih svetov, lahko pogovarjal s teboj, in kljub tvojemu začudenemu odkimavanju z glavo, Jaz to vendarle počnem. Kajti preveč te ljubim, Moje ustvarjeno bitje, da bi te hotel videti izgubljenega, kot žrtev materializma in nevere!

Vedi, da nosiš v sebi Božjo iskro Mojega Božjega jaza, ki je bila v tebe položena že ob rojstvu. Tvoj namen je popolnoma drugačen od tistega, ki si ga doslej imel za edinega, imaš namreč višjega. Da te ne bi izgubil, sem (navidezno) dovolil, da si prišel v stik s človekom (Mojim sedanjim pisarjem), ki je že bližje Mojemu srcu in je že pogosto jasno slišal Moj glas v svoji notranjosti. Vidiš, ta človek, ki je na poti, da postane to, kar naj bi vsi ljudje enkrat postali, ti je olajšal pot k meni z neposrednim stikom. Na ta način te dosegajo besede iz področij, za katere nisi nikoli niti slutil, da obstajajo.

No, poskušaj duhovno prebaviti to za tebe novo hrano. Mogoče boš v njej vendarle našel, česar nisi našel niti pri filozofih niti pri drugih avtorjih, namreč lepši svetovni nazor in boljše pojmovanje Mene, tvojega Stvarnika!

Primerjajte Moje besede z besedami zapečarskih učenjakov! Katere lahko človek pogosteje bere, ne da bi se pri tem dolgočasil? In postopoma boste spoznali, da je bil On, za katerega ste mislili, da je daleč za vsemi zvezdami, vam pogosto tako blizu, s sočutnim pogledom polnim Očetovske ljubezni, ki je obžaloval vaše duhovnega zablode!

Vsak začetek je težak! Marsikdo se mora premagati, da zavrže staro udobno oblačilo v zameno za novega. Poskusite to tudi vi; mogoče vam bo nadaljevanje pokazalo, da vam ni potrebno obžalovati menjave oblačila. To vam govori vaš Oče, ki vse v Svojem Stvarstvu drži skupaj, ne s kremplji krutega tirana, temveč z vezmi ljubezni, ki ne želi, da bi se izgubil en sam atom, kaj šele človeška duša, kakršna je vaša! Amen.

[Gottfried Mayerhoffer](#)